

Слоник і Сонечко

Якось прокинувся Слоник із пообіднього сну раніше, ніж зазвичай. Його розбудило маленьке створіння, яке лоскотало йому маківку. Слоник незадоволено махнув хвостом, і створіння полетіло геть. Не гаючи часу навіть на те, щоб застібнути лямки штанців, він кинувся за комахою навздогін.

Слоник намагався бігти щодуху, та його великі ноги плуталися у високій траві савани.

Втративши з поля зору невиховане маленьке створіння, Слоник зупинився і раптом почув:

— Ой-йой!

Він завмер. Звідки долинав цей тонкий голосочок?

— Обережно! Ти мене розчавиш!

Слоник поглянув собі під ноги і побачив маленьку комаху на зеленому листочку. Це й було те створіння, яке його розбудило. Він дуже не любив, коли його турбували. Тому не стримався і закричав:

– Ну ж бо, геть з дороги! Спочатку ти мене розбудило, а тепер ще й стало мені на дорозі!

– О, ти трохи перебільшуєш, – почув у відповідь Слоник. – А ще мені здається, що ти погано вихований. Такий гарненький слоник, як ти, мав би бути ввічливим.

Слоник полагіднішав.

– Вибач, – сказав він. – Просто я не люблю, коли мене несподівано будять... – І спитав, червоніючи: – Як тебе звати?

— Я Сонечко, — гордо відповіло маленьке створіння. — Я така яскрава та ще й кругленька, наче маленьке сонце. Правда ж?

— Так! — погодився Слоник. — А я сірий та великий. Тож радше схожий на гору.

Слоник старанно добирав слова. Він був не дуже балакучий і не звик до довгих розмов.

— Вибач, що налякав тебе.

– Я вже про це забула, – сказала комаха, змахнувши крильцями.

Вона закружляла навколо Слоника.

– Поглянь: у мене на спині три крапочки. Це означає, що мені три роки.

– Мені теж три роки, – зрадів Слоник і захоплено вигукнув: – Ти така гарна!

Він трохи повагався, а потім, глибоко вдихнувши, зніжковіло запитав:

– Пограєшся зі мною?

Але Сонечко нічого на це не відповіло, бо вже кудись полетіло.

Слоник подумав, що більше ніколи його не побачить, і заплакав. Сіримми щоками покотилися великі слонові сльози.

